

GAIDI UZ KUNGU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 27:14; Rm. 8:18–25; Ps. 131; Mt. 18:3; Ps. 126; Ps. 92; Mk. 16:1–8; 2Pt. 1:19.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!” (Ps. 27:14)

Esam nonākuši pie pēdējās nedēļas šī ceturkšņa tēmā par psalmiem. Garīgais ceļojums mūs ir vedis cauri bijības pieredzei majestātiskā Radītāja, Ķēniņa un Tiesneša priekšā; cauri dievišķās glābšanas, piedošanas un pestīšanas priekiem; cauri padošanās brīžiem bēdās un žēlabās, kā arī caur brīnišķīgiem apsolījumiem par Dieva mūžīgo klātbūtni un nebeidzamas universālas Dieva pielūgsmes gaidīšanu. Tomēr ceļojums turpinās, jo mēs dzīvojam cerībā uz Kunga atnākšanu, kad mūsu ilgas pēc Dieva pilnībā piepildīsies. Ja ir kāds pēdējais vārds, ko mēs varam smelt no Psalmiem, tam vajadzētu būt “gaidi uz Kungu”.

Gaidīšana uz Kungu nav tukša un izmisīga sava laika pavadīšana. Gaidīšana uz Kungu ir paļāvības un ticības pilna rīcība – tādas paļāvības un ticības, kas atklājas darbībā. Gaidīšana uz Kungu pārveido mūsu drūmos vakarus par gaiša rīta gaidīšanas prieku (Ps. 30:6, Ps. 143:8). Tā stiprina mūsu sirdis ar jaunu cerību un mieru. Tā mudina mūs strādāt vairāk, ienesot bagātīgu ražu no Kunga misijas laukiem (Ps. 126:6, Mt. 9:36–38). Gaidīšana uz Kungu mūs nekad neatstās kaunā, bet mēs saņemsim bagātīgu atalgojumu, jo Kungs ir uzticīgs visos Savos apsolījumos (Ps. 37:7–11, 18, 34; Ps. 71:1; Ps. 119:137, 138).

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. martā.

Aicinājums gaidīt

Izlasi Ps. 27:14, Ps. 37:7, 9, 34; Ps. 39:8; Ps. 40:2, Ps. 69:7, Gal. 5:5 un Rm. 8:18–25. Ko šie panti aicina Dieva ļaudis darīt? _____

Iespējams, ka viena no lielākajām spriedzes pieredzēm dzīvē ir gaidīšanas stress. Neatkarīgi no tā, kas mēs esam, kur dzīvojam, kāds ir mūsu dzīves statuss, mums visiem reizēm ir uz kaut ko jāgaida. Sākot ar gaidīšanu rindā veikalā līdz pat gaidīšanai, lai uzklausītu medicīnisko diagnozi, mēs gaidām – un to mums ne vienmēr patīk darīt, vai ne?

Kā tad ir ar gaidīšanu uz Dievu? Doma par gaidīšanu uz Kungu ir atrodama ne tikai Psalmos, bet arī visā Bībelē. Noteicošais vārds tajā ir neatlaidība. Neatlaidība ir mūsu augstākā apņemšanās atteikties ļauties bailēm piedzīvot vilšanos, ka Dievs kaut kādā veidā par mums neiestāsies. Dieva uzticīgais bērns gaida, ar pārliecību zinot, ka Dievs ir uzticams un tie, kas uz Viņu gaida, var palauties – ja mēs atstāsim savu dzīvi Viņa ziņā, mēs varam būt droši, ka Viņš to vadīs mums par labu, pat ja tajā brīdī mums tā nešķiet.

Gaidīšana uz Kungu ir vairāk nekā tikai palaušanās. Tās ir dziļas ilgas pēc Dieva, kas salīdzināts ar stiprām slāpēm sausā zemē (Ps. 63:2). Dziesminieks gaida daudzas Dieva svētības, taču viņa tiekšanās tuvoties Dievam pārspēj visas citas dzīves vēlmes un vajadzības.

Kā lasām Pāvila vēstulē romiešiem, šajā apbrīnojamajā Bībeles tekstā, Dievs un visa radība gaida pasaules atjaunošanu un Dieva un Viņa tautas svētlaimīgo tikšanos laika beigās. Viņš raksta: “Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā.” (Rm. 8:19)

Kāds neticams apsolījums!

Tomēr, gaidot galīgo glābšanu un atkalapvienošanos ar Dievu tā, ka pat “visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes” (Rm. 8:22), Kungs joprojām paliek pie saviem ļaudīm ar Svētā Gara starpniecību.

Tikmēr mēs esam aicināti liecināt (Ap. d. 1:4–8) par glābšanas plānu, kura kulminācija būs jaunradīšana. Galu galā jaunais radījums ir tas, ko mēs gaidām un kas būs mūsu kustības cerību augstākais papildījums, jo nosaukums “adventists” satur domu par cerību, uz ko mēs gaidām. Mēs gaidām, bet zinām, ka tas nav velti. Kristus nāve un augšāmcelšanās pirmajā atnākšanas reizē ir mūsu Viņa otrās atnākšanas garantija.

Ko jūs šobrīd gaidāt no Dieva? Kā iemācīties gaidīt ticībā un pašāvilā, it īpaši, ja tas, par ko mēs lūdzam, vēl nav noticis? _____

No krūts atšķirta bērna miers

Izlasī Ps. 131. Ko šis psalms māca mums par mūsu attiecībām ar Dievu? _____

Dieva ļaudis dzīvo pasaulē, kas nomoka ticīgos, pasaulē, kas ir pilna ar kārdinājumiem un grūtībām gandrīz ikvienam. Atjaunota pārliecība, ka dziesminieks ir Dieva bērns un visu mūžu būs atkarīgs no Dieva, mierina viņu un liek atzīt, ka viņa lepnumam nav nekādas vērtības. Lepnuma viltība ir tāda, ka tas liek lepnajiem kļūt egocentriskiem un nespējīgiem paskatīties tālāk par sevi. Tādējādi lepnie kļūst akli pret augstāko Dieva realitāti.

Turpretim taisnie paceļ acis uz Dievu (Ps. 123:1, 2). Dieva diženuma atzišana dara viņus pazemīgus un brīvus no sevis meklējumiem un tukšas godkāres. Dzesminieks atzīst, ka viņš netiecas pēc "lielām lietām" un "pārāk augstām lietām" (Ps. 131:1, angļu KJV). Šie izteicieni raksturo Dieva darbus pasaulē, kas ir ārpus cilvēka spējas aptvert. Mūsdienų zinātne mums ir parādījusi, ka pat "vienkāršākās" lietas var būt neticami sarežģītas un tālu ārpus mūsu izpratnes, vismaz pagaidām. Patiesībā ir liela ironija: jo vairāk mēs atklājam par fizisko pasauli, jo lielāki noslēpumi paveras mūsu priekšā.

Tikmēr Ps. 131:2 metafora "kā no mātes krūts atšķirts bērns" (angļu NKJV) ir spēcīgs ainojums ikvienam, kurš atrod mieru un tiek klusināts Dieva apskāvienā. Tas norāda uz mīlestības pilnām attiecībām, kādas bērnam ir ar māti dažādos bērna dzīves posmos.

Atradinot mūs no nevērtīgas godkāres un lepnuma, Dievs mūs iepazīstina ar cieto barību, proti, "darīt Tā gribu, kas mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu" (Jņ. 4:34, arī Ebr. 5:12–14). Ps. 131 attēlotā bērnišķīgā uzticēšanās ir nobriedusi ticība, kas pārbaudīta dzīves grūtībās un ir atklājusi, ka Dievs ir uzticams un patiess attiecībā pret Savu Vārdu.

Dzesminieka uzmanība beigās tiek pievērsta Dieva ļaužu labklājībai. Galu galā mēs esam aicināti izmantot savu pieredzi ar Dievu, lai stiprinātu Viņa draudzi. Tas ir, no tā, ko mēs personīgi esam iemācījušies par Dieva uzticību un labestību, mēs varam dalīties ar citiem, kuri kaut kādu iemeslu dēļ joprojām cīnās ar savu ticību. Mēs varam liecināt par Kristu arī pašā draudzē, kur daudziem vēl var būt nepieciešamība Viņu labāk iepazīt.

"Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā." (Mt. 18:3) Ko Jēzus mums šeit pasaka? Ko ietver šī doma? _____

Nesot kūlīšus

Izlasi Ps. 126. Kas Dieva ļaudīm dod spēku un cerību? Kas šajā kontekstā ir pateikts, ko mēs varam attiecināt uz savu dzīvi šodien? _____

Kunga brīnumainā atbrīvošana pagātnē ir neizsīkstošs iedvesmas avots Dieva tautai un nākotnes cerību avots. Glābšana pagātnē bijusi tik liela, ka to varētu raksturot kā sapni, kas piepildījies (Jes. 29:7, 8). Ievērojiet, ka paaudze, kas slavē Kungu Ps. 126 par Viņa tautas atbrīvošanu no gūsta (Ps. 126:1), šobrīd atrodas gūstā (Ps. 126:4).

Tomēr pagātnes prieks un atvieglojums dziesmās vēlreiz tiek izdzīvots pašreizējā pieredzē. Jaunās paaudzes uztur dzīvu Bībeles vēsturi, pieskaitot sevi pie tiem, kas bijuši klāt šajos notikumos. Dzīva ticība atceras Dieva lielos darbus Savas tautas labā pagātnē kā kaut ko tādu, ko Kungs ir darījis mūsu labā, nevis tikai iepriekšējo paaudžu ticīgo labā.

Pagātnes atcerēšanās rosina atjaunot cerību tagadnē. Vārds “straumes dienvidos” (Ps. 126:4) ir spēcīga metafora tam, ka Dievs pēkšņi un spēcīgi rikoja savas tautas labā. Pašos Jūdejas dienvidos bija sauss tuksneša reģions. Straumes veidojās pēkšņi un piepildījās ar plūstošiem ūdeņiem pēc stiprām lietusgāzēm lietus sezonas laikā. Agraļam un vēļajam lietum bija izšķiroša nozīme, lai lauksaimniecības gads būtu veiksmīgs (5. Moz. 11:14, 5. Moz. 28:12). Līdzīgi ainojums “kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus” (Ps. 126:5, 6) ir spēcīgs Dieva vadības apsolījums no grūtas tagadnes uz laimīgu nākotni.

Ražas sezonas beigas bija laiks, kad senie ebreju svētcēlnieki nesa sezonas augļus uz Dieva templi Jeruzalemē (2. Moz. 34:22, 26). Ražas motīvs sniedza spēcīgu garīgo mācību tā laika ļaudīm. Tāpat kā smagais darbs, sējot un kopjot laukus, augļu dārzus un vīna dārzus, tiek atalgots ar prieku par bagātīgu ražu, tā arī tagadējie Dieva tautas pārbaudījumi vainagosies ar pestīšanas prieku laika beigās. Lielās ražas ainojums norāda uz to, ka Dievs atjaunos Savu valstību uz zemes Kristus otrās atnākšanas laikā (Am. 9:13–15, Mt. 9:37). Taču arī šeit izceļas gaidīšanas tēma. Tāpat kā tiek gaidīta raža, arī mums jāgaida sava darba augļi un rezultāti.

Padomājiet par dažām reizēm, kad jūs skaidri un nepārprotami redzējāt, kā Kungs darbojas jūsu vai citu dzīvē. Kā jūs varat no šīs pieredzes smelties cerību tam, ko piedzīvojat pašlaik? _____

Gaidot Dieva sabata mierā

Izlasi Ps. 92. Kādi divi sabata dienas aspekti ir izgaismoti šajā dziesmā sabata dienai?

Dieva slavēšana par Viņa lielajiem roku darbiem (Ps. 92:5, 6) un Ēdenei līdzīgs taisno ainojums (Ps. 92:13–15) skaidri norāda uz radīšanu, pirmo aspektu, ko piemin sabatā. Psalmam arī paaugstina Kungu kā taisnu Dievu, jo Viņš ir guvis uzvaru pār ienaidniekiem (Ps. 92:8–16) un tādējādi nostiprina otro sabata tēmu – glābšanu no ļauna (5. Moz. 5:12–15). Tādējādi Ps. 92 Dievs tiek cildināts par radīšanu pagātnē un par pašreizējo pasaules uzturēšanu, un tas norāda uz cerību gala laikā par to, ka iestāsies mūžīgs dievišķs miers un kārtība.

Cilvēki var baudīt sabata atpūtu, jo Dievs ir “Visaugstākais” (Ps. 92:2); Viņa augstākā pozīcija “augstās vietās” sniedz Viņam nepārspējamu priekšrocības attiecībā uz ienaidniekiem. Tomēr, lai gan Viņš ir Visaugstākais, Kungs labprāt nonāk lejā, lai glābtu tos, kas Viņu piesauc. Kunga radīšanas un jo īpaši radības glābšanas darbam vajadzētu iedvesmot cilvēkus pielūgt un mīlēt Viņu. Galu galā dzīve pagrimumā, bez cerības uz glābšanu, nav kaut kas tāds, par ko būtu īpaša sajūsma. Mēs mīlam, ciešam, mirstam – un darām to bez jebkādas cerības. Tāpēc mēs slavējam Kungu ne tikai kā mūsu Radītāju, bet arī kā mūsu Pestītāju.

“Svaiga eļļa” atspoguļo dziesminieka atjaunoto nodošanos kalpot Dievam kā Viņa atkārtoti iesvētītajam kalpam (Ps. 92:12). Svaidīšana ar eļļu tika veikta, lai iesvētītu izraudzītos cilvēkus, piemēram, priesterus un ķēniņus (2. Moz. 40:15, 1. Sam. 10:1). Tomēr dziesminieks izvēlējās neparastu ebreju vārdu “balals”, lai aprakstītu savu svaidījumu, kas parasti apzīmē nevis Dieva kalpu svaidīšanu, bet gan eļļas “sajaukšanu” ar citām upura daļām (2. Moz. 29:2, angļu NKJV; 3. Moz. 2:4, 5). Dziesminieka unikālais “balala” lietojums nozīmē, ka viņš vēlas sevi pasniegt kā dzīvu upuri Kungam un visu sevi veltīt Dievam (Rm. 12:1).

Nav pārsteigums atrast domas par iesvētīšanu psalmā, kas ir veltīts sabatam, jo sabats ir zīme, ka Kungs svētī Savu tautu (2. Moz. 31:13). Libānas palmu un ciedru apraksti attēlo Dieva tautu, kas aug ticībā un patiesi novērtē Dieva brīnišķīgos nodomus un mīlestību. Sabats ir Kunga mūžīgās derības zīme ar Savu tautu (Ec. 20:20). Tāpēc sabata atpūta Dieva ļaudīm ir būtiska, jo tā dod viņiem spēku un palāvēību gaidīt, ka Kungs izpildīs visus Savas derības apsolījumus (Ebr. 4:1–10).

Izlasi vēlreiz Ps. 92. Kāda liela cerība mums tur tiek piedāvāta, un kā mēs jau tagad varam gūt mierinājumu no tā, kas tur pateikts? _____

Rīts ir pilns gaviļu

Izlasi Ps. 5:4, Ps. 30:6, Ps. 49:15, Ps. 59:17, Ps. 92:2–3, Ps. 119:147, 2Pt. 1:19 un Atkl. 22:16. Kura diennakts daļa simboliski ir attēlota kā dievišķās pestīšanas laiks un kāpēc?

Psalmos laiks, kad tiek gaidīta Dieva glābšana, parasti ir rīts. Rīts atklāj Dieva labvēlību, kas noslēdz garo izmisuma un sarežģījumu nakti (Ps. 130:5, 6). Ps. 143 Dieva atbrīvošana pārvērtis tagadējo nāves tumsu (Ps. 143:3) par jauna rīta gaismu (Ps. 143:8), savukārt atrašanos bedrē (Ps. 143:7) – par mājošānu “taisnības zemē” (Ps. 143:10, angļu KJV).

Izlasi Mk. 16:1–8. Kas notika no rīta, par ko šeit ir runāts, un kāpēc tas mums ir tik svarīgi?

Jēzus Kristus augšāmcelšanās rīts pavēra ceļu uz mūžīgo Dieva pestīšanas rītu visiem, kas tic Viņa vārdam. Jēzus mācekļi, satiekot augšāmcēlto Kungu, pilnībā izjuta Ps. 30:6 doto solījumu: “Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.” Tikai ar Dieva labvēlību un beznosacījuma mīlestību mūsu asaras pārvēršas priekā (Ps. 30:6, 8).

Kā rīta zvaigzne vēsta par jaunas dienas iestāšanos, tā ticība vēsta par jauno mūžīgās dzīves realitāti Dieva bērnos (2Pt. 1:19). Jēzu sauc par spožo rīta Zvaigzni (Atkl. 22:16), ko mēs ar nepacietību gaidām un kas nodibinās Savu valstību, kurā vairs nebūs nakts, ļaunuma un nāves (Atkl. 21:1–8, 25). Galu galā tieši to mēs gaidām vairāk nekā jebko citu, runājot par gaidīšanu uz Kungu. Un, protams, to gaidīt ir vērts.

“Pār Jāzepa atvērtu kapu Kristus uzvaroši pasludināja: “Es esmu augšāmcēlšanās un dzīvība.” Tādus vārdus varēja sacīt vienīgi Dievs. Visas radītās būtnes dzīvo, pateicoties Dieva gribai un spēkam. Tās ir atkarīgas no dzīvības, kas saņemta no Dieva. No visaugstākā serafa līdz viszemākajai dzīvīvajai būtnei visus uztur viens dzīvības Avots. Vienīgi Tas, kurš ir viens ar Dievu, varēja sacīt: “Man ir vara savu dzīvību atdot un Man ir vara to atkal ņemt.” Kristum bija vara saraut nāves saites, jo Viņš ir Dievs.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 785. lpp. oriģ.)

Saka, ka nāve ir iegravēta mūsu šūnās dzimšanas brīdī. Lai gan tā ir taisnība (vismaz mums, kritušajām būtnēm), ko Jēzus augšāmcēlšanās apsola attiecībā uz nāves īslaicīgumu? Kāpēc mēs nekad nedrīkstam aizmirst, cik īslaicīga ir nāve mums katram personīgi?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Pieaugšana Kristū” (67.–75. lpp. oriģ.).

Psalmi pauž dedzīgu aicinājumu gaidīt uz Kungu. “Esi kluss Tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu.” (Ps. 37:7) Ja gaidīšana mums liekas apgrūtinoša, neskaidra un vientuļa, mums vajadzētu atcerēties mācekļus dienā, kad Jēzus pacēlās debesīs (Ap. d. 1:4–11). Jēzus viņu acu priekšā tika pacelts debesīs, viņiem paliekot lejā, lai gaidītu Viņa atgriešanos kādā nezināmā nākotnē. Vai kāds jebkad ir pieredzējis stiprākas ilgas saņemt Dieva svētību tieši tagad nekā mācekļi todien? Viņi noteikti ilgojās: “Kungs, ņem mūs līdzi jau tagad.” Tomēr viņiem tika dots norādījums gaidīt Tēva apsoliņumu un Jēzus atgriešanos. Ja mēs domājam, ka mācekļus pārņēma izmisums un vilšanās, mēs būsim pārsteigti. Viņi atgriezās Jeruzalemē un darīja tieši to, ko Jēzus viņiem teica, – viņi gaidīja Svētā Gara dāvanu un tad ar spēku pasludināja pasaulei evaņģēliju (Ap. d. 1:12–14, Ap. d. 2).

Mūsu Kunga pavēle gaidīt uz Viņu ir neiespējama, ja vien Viņš nav izdarījis mūsos Savu darbu ar Svētā Gara starpniecību. Cilvēciskis entuziasms nekad neizturēs spriedzi, ko gaidīšana uzliek mūsu traulajam “es”. Tikai vienā veidā ir iespējams izturēt spriedzi, un tā ir palikšana Jēzū Kristū, proti, personiskās attiecībās ar Viņu. “Tāpēc, ja Kristus mājā mūsu sirdīs, Viņš mums “dod gribu un veiksmi pēc labpatikas” (Fil. 2:13). Mēs strādāsim, kā Viņš strādāja; mūsos atklāsies tas pats gars. Un tā, mīlot Viņu un paliekot Viņā, mēs “visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus” (Ef. 4:15).” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 75. lpp. oriģ.) Turpinot gaidīt uz Kungu, mēs Psalmos atradīsim mieru un gandarījumu. Mūsu lūgšanas un dziesmas ir tās, kur katru dienu satiekas Dieva sirds un mūsu sirdis.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc gaidīšana mūsu garīgajā dzīvē ir nozīmīga? Pārrunājiēt dažus Bībeles ticības varoņu gaidīšanas pieredzi. Kā gaidīšana šķīstīja un stiprināja viņu ticību? (Rm. 4:19–22, Ebr. 11)

2. Kāds ir gals mūsu gaidīšanai? (Ps. 37:34–40) Tas ir, kas mums ir apsoliets, kad beidzot tiks atrisinātas visas lietas? Kādu cerību mēs atrodam šajos pantos, piemēram, par taisnību, kā tik ilgi ir pietrūcis mūsu dzīvē?

3. Kāpēc attiecībā uz mirušajiem un viņu pašu pieredzi (Sal. māt. 9:5) viņu gaidīšana uz Jēzu ir gandrīz beigusies? Kādu cerību mēs varam gūt no šīm atbildēm?